

پشتِ درختانِ بید

نویسنده: الگرنون بلکوود

مترجم: اسدالله حقانی



انتشارات آرادمان

آلگرنون بلک‌وود کیست؟

آلگرنون هنری بلک‌وود (Algernon Henry Blackwood)، سال‌های آغازین عمرش را در شوترزهیل، که حالا بخشی از جنوب شرقی شهر لندن است اما آن زمان بخشی از روستای کِنت بود، گذراند. در جایی می‌نویسد: «شور و هیجانی پُرمایه، بویژه اگر فرد برای اولین بار تجربه‌اش کند، خاطره واضحی از محلی که در آن اتفاق افتاده است، بر جای می‌گذارد.» شوترزهیل در امتداد بلک‌هیت واقع شده است؛ جایی که قربانیان طاعون بزرگ لندن (بین سال‌های ۱۶۶۵ تا ۱۶۶۶ که طبق تخمین‌ها، بیش از یکصد هزار نفر - یعنی یک چهارم جمعیت کل لندن - طی ۱۸ ماه کشته شدند) در گورهای دسته جمعی دفن شده بودند. چنین پیوند زناشویی منحصره‌فردی بین زیبایی و وحشت، استعاره‌ای بی‌نقص برای دل‌مشغولی‌های ادبی او محسوب می‌شود.

بلک‌وود، داستان کودک، نمایشنامه، بیش از ۲۰۰ داستان، و چندین رمان نوشته است که امروزه در دسته‌های داستان‌های تخیلی طبقه‌بندی می‌شوند. وقتی اولین مجموعه داستانش با عنوان «خانه خالی و دیگر داستان‌های ارواح» منتشر شد، خوانندگان پر و پا قرصی پیدا کرد که تشنه معجون عجیب و غریب او از طبیعت و ماوراءالطبیعه بودند.

او قدرت لمس‌ناپذیرها را درک کرد، و سبکی از نوشتن را ابداع کرد که القای ضمنی و شانتاژ را تکیه‌گاه خود قرار می‌داد. او که هرگونه تجربه‌ای را به صورت بالقوه روحانی می‌دانست، بر این باور بود که درکی از طبیعت، به ایمان و دانشی می‌تواند منتهی شود که برای زندگی کردن ضروری است. در سال‌های منتهی به جنگ جهانی اول، او مجموعه‌ای فوق‌العاده و متنوع از قصه‌های مبتنی بر علم غیب را خلق کرد؛ مسافران معصومی که چادرشان را در محلی برپا می‌کنند که یک بُعد دیگر از دنیا با بُعد دنیوی آنها تلاقی می‌کند («وندیگو»)، مسخ روان‌شناختی یک نجیب‌زاده دیوانه («تولد دوباره لرد اِرن»)، خانه‌ای که تحت تاثیر تعصب‌های مذهبی قرار گرفته است («نفرین شده») و مردی که جنگل اغوایش کرده است («مردی که درختان عاشقش بودند»).

بلک‌وود و چهار خواهر و برادرش در یک خانواده مسیحی متعصب بزرگ شدند و نتوانستند به‌درستی طعم زندگی را بچشند. او وقتی نوجوان بود، به یک مدرسه شبانه‌روزی فرستاده شد که توسط اتحاد برادری موراوین (یک نهاد مذهبی وابسته به کلیسا) در روستاهای دورافتاده آلمان اداره می‌شد. او حس و حال این مکان را در خود زندگی‌نامه «حوادث قبل از سی سالگی» که در سال ۱۹۲۳ منتشر شد، این‌گونه توصیف می‌کند: «آن توده‌های جنگل سیاه که در کوه‌های دوردست به روی شکمشان می‌غلتنند، روی صخره‌های خاکستری به هوا می‌پزند، یا مثل دریایی آرام به شکل امواج متراکم زیر پایت حرکت می‌کنند، همیشه در باد آواز می‌خوانند، و ماوایی برای جن و پری‌ها هستند و منزلگاه افسانه‌های بی‌شمارند.»

شاید در اینجا بود که بلک‌وود برای اولین بار شور و هیجان مجموعه باورهایی را که بعداً برچسب «جان‌گرایی» را به خود اختصاص دادند، در خودش احساس کرده بود. جان‌گرایی یا روح‌باوری - Animism - آیینی بر این باور است که تمامی عناصر طبیعی، از جمله گیاهان و جانوران و کوه‌ها و غیره، دارای روح و جان هستند.